

Sygn. akt I CSK 1010/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku R. L.
przy uczestnictwie S. L. i Gminy L.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika S. L.
od postanowienia Sądu Okręgowego [...] w W.
z dnia 21 maja 2014 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik postępowania S. L. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego [...] w W. z dnia 21 maja 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa i budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania.

Brak jest także podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ma to miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolită i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście

błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku nie zawiera przekonywującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. Należy bowiem wskazać, że Sąd drugiej instancji, zgodnie ze stanowiskiem uczestnika postępowania, przyjął, że składnik, który nie istnieje w chwili podziału majątku wspólnego nie podlega podziałowi. Jednocześnie wyjaśnił, że błędne wskazanie w postanowieniu Sądu pierwszej instancji, że przedmiotem podziału jest równowartość obligacji nie miało wpływu na wynik sprawy skoro jego skutkiem było jedynie uwzględnienie tak określonej wartości we wzajemnych rozliczeniach pomiędzy wnioskodawczynią i uczestnikiem postępowania, co było zgodne z jednolitym stanowiskiem co do tej kwestii przyjmowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym każdy z małżonków może żądać rozliczenia z tytułu nieuzasadnionego zbycia, zniszczenia, czy roztrwonienia przez drugiego małżonka składników majątku wspólnego w postępowaniu o podział majątku wspólnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono przy tym, że granicę tego roszczenia wyznacza spożytkowanie składników majątku wspólnego na bieżące koszty utrzymania rodziny i własne uzasadnione, bieżące potrzeby małżonka, który utracił w ten sposób składniki majątku wspólnego (por. orzeczenie z dnia 18 sierpnia 1958 r., I CR 547/58, OSNCK 1959, nr 2, poz. 59, uchwały z dnia 27 października 1967 r., III CZP 73/67, OSNC 1968, nr 7, poz. 116 oraz z dnia 28 lipca 1993 r., III CZP 95/93, OSNC 1994, nr 2, poz. 30, postanowienia z dnia 8 stycznia 1969 r., I CZ 138/68, OSNC 1969, nr 9, poz. 165, z dnia 21 marca 1977 r., III CRN 31/77, OSNC 1977, nr 12, poz. 243, z dnia 4 listopada 1999 r., II CKN 523/98, nie publ., z dnia 17 kwietnia 2000 r., V CKN 25/00, z dnia 19 czerwca 2009 r., V CSK 458/08, nie publ., z dnia 26 czerwca 2013 r., II CSK 583/12, nie publ.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Ponieważ pismo procesowe wnioskodawczyni zawierające wniosek o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania

zostało złożone w postępowaniu kasacyjnym po upływie terminu przewidzianego w art. 398⁷ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wniosek ten nie podlegał uwzględnieniu (por. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 16 maja 2002 r. III CKN 805/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 79 oraz z dnia 4 września 2002 r., I CKN 926/00, MoP 2002, nr 19, s. 868).